

[Christmas Møller.]

fordi — det tror jeg, man har Lov til at sige — en betydelig Del af det, som drejer sig, ikke om Penge, som den højtærede Minister sagde, men om andre Værdier ved den sociale Lovgivning, i særlig Grad vil vedrøre Ministerens Forsørgelseslov.

Vi vil da, naar Afgørelse er truffet om vort eget Forslag, være villige til at gaa ind i en Realitetsforhandling paa det Grundlag, som jeg angav, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg tror, at den højtærede Socialminister skulde studere de sociale Forhandlinger her i Tinget i 1921—22 og ved andre Lejligheder, i 1921 om Arbejdsløshedsloven og i 1923—24 om den samme Lov, og saa tror jeg, den højtærede Socialminister maa erkende, at han i Sandhed ikke har haft nogen Grund til at beklage sig over Oppositionen, han er som sædvanlig blevet behandlet alt for godt.

Holdgaard: Da ingen af de forskellige Ordførere har søgt at rokke ved de saglige Betragtninger, jeg gjorde gældende forleden Dag om det foreliggende Forslag om Folkeforsikring, skal jeg nøjes med at fremsætte nogle Bemærkninger om de Betragtninger, der i Almindelighed har været fremsat overfor mit Parti og mig til det foreliggende Spørgsmaal, uden dermed at komme ind paa Betragtninger over alt muligt andet, saaledes som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Christmas Møller søgte i stor Udstrækning at drage mange andre Ting ind i Debatten. Jeg forstaaer meget vel, at det ærede Medlem stadig kredser om Valget, for vi husker alle sammen Billedet om den tabte Suppeterrin. Det skal jeg ikke opholde mig ved.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, Ordføreren for Retspartiet, udtalte sin Forundring over, at jeg altid saa glad gik ind paa alle statssocialistiske Løsninger af sociale Problemer. Det kan det ærede Medlem ikke mene, hvis han er klar over, hvad han selv siger. Han sagde i samme Tale, at ogsaa de Forslag, som foreligger fra det konservative Folkeparti, var statssocialistiske; og hvis han havde hørt baade min Tale og den Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. Hendriksen fremsatte overfor mig, maa han vide, at jeg meget skarpt gik imod dette Forslag. Derfor kan det ærede Medlem ikke mene, at jeg glad gaar ind paa alle statsocialistiske Problemer; men det ærede Medlem betragter, forekommer det mig, alt, hvad der forekommer her i Rigsdagen, som stats-socialistisk, om det saa er nok saa reaktionært.

Men jeg er, som jeg har sagt før, for lang Tid siden kommet ud over at forundre mig over Retspartiets Stilling i de forskellige Sager, der foreligger. Jeg beklager den Ombytning, der har fundet Sted ved sidste Valg indenfor Retspartiet, at de har faaet en Præst fremfor en anden, for forhen var Stillingen dog den, at den Gang havde vi dog de Tilfælde, at Pastor Willesen, der den Gang var Ordfører for Retspartiet i sociale Spørgsmaal, erklærede, at det Standpunkt, jeg havde i Aldersrenteloven, var det fornuftigste og rigtigste, der var indtaget af noget Parti, og anbefalede Tingets Medlemmer at stemme for det. Derfor beklager jeg det Skifte, der har fundet Sted, men jeg forundres altsaa ikke.

Jeg beklager i Virkeligheden Retspartiet. Jeg har en vis Medfølelse med det Parti, og den har jeg faaet udviklet ved at høre det ærede Medlems Tale i Fredags. Nu forstaaer jeg bedre, hvorfor de tre Medlemmer som Regel bliver siddende og kiger paa hinanden, naar vi stemmer, for nu hører vi det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen sige, at de overfor de forskellige Spørgsmaal ligesom overfor det foreliggende er geraadet i Samvittighedskonflikt.

Det ærede Medlem siger: Paa den ene Side har vi Sympati for de Mennesker, vi her lovgiver for, vi ønsker dem de allerbedste Kaar, de syge, de gamle og Invaliderne, men, føjede han til: jo flere Penge vi giver ud til dem, des mere Nød vil der blive.

Jeg ved ikke, om andre forstaaer den Konklusion, jeg kan ikke forstaa den; man skal sikkert have teologisk Embedseksamen for at forstaa den. Men det er sikkert heller ikke det, der er det afgørende, og det kan det sandsynligvis heller ikke være for Retspartiets Standpunkt. Det er noget andet. Det er Pengene, for vi ved alle sammen, at Retspartiet er Modstander af Skatter; derfor vil de ikke være med til at give Penge ud. Derfor skulde de hellere sige rent ud, at de ikke vil hjælpe disse Mennesker, og ikke komme med Talemaader. Det kan ikke hjælpe, at man staar og siger, at de skal nu en Gang hjælpes, men de ved ikke hvordan.

Det ærede Medlem siger: nu gaar Forslaget i Udvalg, og det kommer det ud af en Gang, og saa skal de tage deres Stilling. Det er jo at haabe, at de saa er kommet ud af disse Samvittighedskvaler, de har for Tiden. Men det har man jo ingen Garanti for.

Det ærede Medlem kom i øvrigt med mange Betragtninger overfor det Standpunkt, adskillige indtog, og han sagde, at